

Οι εργάτες έχουν τις δικές τους λύσεις

Τι καθορίζει τα spread;

Είναι χασκόφι... Όταν σε ΗΠΑ και Γερμανία ανακινώθηκαν πρόσφατα πτωτικά στοιχεία στις νέες βιομηχανικές παραγγελίες που δείχνουν τάσεις «παγώματος» της πολυπόθητης ανάκαμψης, το γεγονός προκάλεσε αναταράξεις στις αγορές ανεβάζοντας τα επιτόκια των ομολόγων.

Όταν το Πεκίνο (μετά τα πακέτα στήριξης 585 δισ. δολ.) αποφάσισε να περιορίσει κάπως τη χορήγηση δανείων από τις κινεζικές τράπεζες υπό το φόβο της «περθερίμανσης» (της δημιουργίας μιας επικίνδυνης φούσκας δηλαδή), τότε τα ρίγη διαπέρασαν όλες τις διεθνείς αγορές εκτοξεύοντας τα spread στα ύψη. Η αστάθεια που προκαλεί το... χάος της κρίσης καθορίζει τα επιτόκια -όχι οι θυσίες.

Ποια είναι η πραγματική «μαύρη τρύπα» της Ελλάδας;

Τα κράτη δεν έχουν την ίδια δύναμη να σώσουν τις οικονομίες τους από τη δίψη της ύφεσης. Η Ελλάδα σε αυτόν τον τοίχο έπεσε. Τα «σωσιβία» που πρέπει να ρίξει το «ναυαγοσωστικό» του ελληνικού κράτους είναι πολύ μεγάλα για το μέγεθός του σε σχέση με άλλες ισχυρές οικονομικά χώρες (ΗΠΑ, Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία), που έχουν ξεδύσει σχεδόν 14 τρις. δολ. κρατικού χρήματος σε «πακέτα διάσωσης».

Δεν είναι μόνο οι «μαύρες τρύπες» στην οικοδομή, στις κατασκευές, στον τουρισμό, όσο βαθαίνει η ύφεση. Εκτός από την στήριξη των 28 δισ. στις τράπεζες με την έκθεσή τους στην Αν. Ευρώπη να φτάνει τα 55 δισ. ευρώ (όσο το 1/5 του ΑΕΠ) με τις εγγυήσεις του ελληνικού δημοσίου, το παράδειγμα των εφοπλιστών είναι ενδεικτικό.

Η «ναυαρχίδα» του ελληνικού καπιταλισμού είναι...τοξική. Έχει δημιουργήσει μια «μαύρη τρύπα»... απύθμηνη. Την ίδια ώρα που καμία εφοπλιστική ένωση δεν προσίθεται να δώσει αυξήσεις για το 2010 στις αμοιβές των ναυτικών, απαιτώντας 10% μείωση επιδομάτων για να αποκαταστήσουν τις κερδοφορίες τους.

Όπως αναφέρει δημοσίευμα της Lloyds List οι τράπεζες θα θέτουν στο εξής θέμα πώλησης πλοίων ως προϋπόθεση για τη διευθέτηση όρων των δανείων και ανασιασθώσεων προκειμένου να αποφευχθεί ένα κύμα πτωχεύσεων. Δεν ψάχνει μόνος ο Παπακωνσταντίνου δάνεια στην Κίνα, ψάχνουν μαζί του και οι εφοπλιστές για να βουλώσουν τα «τοξικά» δάνεια της προηγούμενης περιόδου.

Πρωτοσέλιδο της Lloyds List, επισημαίνει πως «οι Κινέζοι άνοιξαν τα ταμεία των τραπεζών μετά το ξέσπασμα της μεγάλης οικονομικής κρίσης τον Σεπτέμβριο του 2008, όταν οι παραδοσιακές ναυτιλιακές τράπεζες αφηρηστικά αναγκάστηκαν να κλείσουν τις στροφίγγες της χρηματοδότησής τους προς τη ναυτιλία». Όχι, όμως, χωρίς ανταλλάγματα. Το ένα το είδαμε λέγεται **ΟΛΠ-Cosco**.

Πού πάνε τα χρήματα;

Το ελληνικό δημόσιο καλείται να πληρώσει, για τους τόκους σχεδόν 13 δισ. ευρώ (σχεδόν το 22,5% του συνόλου των εσόδων) μέσα στο 2010. Άλλα 19,5 δισ. ευρώ θα «επιστραφούν» στους τραπεζίτες ως χρεολύσια. Με άλλα λόγια από τα 55 δισ. που θέλει να μαζέψει η κυβέρνηση, τα 32,5 δισ. θα πάνε κατευθείαν πίσω στις τσέπες του Λάτση, του Βγενόπουλου, του Κωστόπουλου και των άλλων τραπεζιτών εντός κι εκτός συνόρων.

Οι τόκοι ήταν 9,5 δισ. ευρώ το 2007 και προβλέπονται 13 δισ. για το 2010. Δηλαδή 3,5 δισ. από τα 8 δισ. που φάγνει το ΠΑΣΟΚ χάθηκαν σε τόκους, μεγαλώνοντας το έλλειμμα. Όταν οι τράπεζες δανείζονταν από την ΕΚΤ με επιτόκιο λιγότερο από 1%, αγόραζαν ελληνικά ομόλογα, κερδίζοντας από τη διαφορά των επιτοκίων, 5%-6%.

Στο εξωτερικό, ομόλογα του ελληνικού δημοσίου κρατάνε στα χέρια τους τραπεζίτες σε ποσοστό 23% στη Βρετανία και Ιρλανδία, ακολουθούν στη Γαλλία με 11% και στην Ιταλία με 6%, ένα 9% (ή 27 δισ. ευρώ) των 300 δισ. ευρώ χρέους «κρατών» τράπεζες σε Γερμανία, Αυστρία και Ελβετία, ενώ 6% κρατούν σε Ολλανδία, Βέλγιο και Λουξεμβούργο.

Οι διεθνείς τραπεζικοί όμιλοι κατέχουν ελληνικά ομόλογα που αντιπροσώπουν στο 88% του ΑΕΠ, σχεδόν στο 73% του δημοσίου χρέους. Πουλάνε Ελλάδα (μετοχές ομόλογα), αλλά δεν αντέχουν και μια χρεοκοπία à la Lehman. Αν έχαναν πολλά από τα δανεικά τους, θα έτριξε όλο το οικοδόμημα της ευρωζώνης και των Βαλκανίων που είναι στενά συνδεδεμένα.

Γι' αυτό, ό,τι και να λένε περί χρεοκοπίας ή μη, στο δια ταύτα αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να μην χάσουν τα λεφτά τους και να αποκτήσουν παραπάνω κερδοσκοπώντας με τα spread. Θέλουν περισσότερες και σκληρότερες παρεμβάσεις και φοβούνται ότι θα συναντήσουν γενικευμένο κύμα αντιδράσεων, απεργιών, διαδηλώσεων, εκρήξεων, με αποτέλεσμα να εκβιάζουν ακόμα περισσότερο.

Φταίνει μόνο οι τραπεζίτες;

Οι mainstream οικονομολόγοι λένε ότι για την κρίση φταίει η χρηματοοικονομική βιομηχανία. Και οι τραπεζίτες είναι άπληστοι κερδοσκόποι, αλλά η πιστωτική κρίση αντανακλά ένα πιο βαθύ και θεμελιώδες πρόβλημα στο σύστημα.

Η ρίζα της κρίσης είναι βαθύτερη. Η μακρόχρονη κρίση στις κερδοφορίες από τη δεκαετία του '70 είναι η πραγματική αιτία της ασφύξης των χρεών. Δεν σημαίνει ότι οι εταιρείες δεν εμφανίζουν κέρδη σε απόλυτα νούμερα, αλλά ως σύνολο παρατρεφείται πτωχό στο «ποσοστό απόδοσης ως προς τα επενδύσιμα κεφάλαια» (Return on Investment).

Με απλά λόγια οι επιχειρήσεις δεν έχουν ικανό κίνητρο να επενδύσουν τα κέρδη τους για την επέκταση της παραγωγής, ακριβώς επειδή το ποσοστό απόδοσης που προσδοκούν σε σχέση με τα επενδύσιμα κεφάλαια έχει χαμηλώσει.

Έτσι κόβουν τους μισθούς των εργαζόμενων προσπαθώντας να ανακτήσουν τα κέρδη. Αυτή η εγγενής αδυναμία στις κερδοφορίες, αυτό που ο Μαρξ διέγνευσε από νωρίς ως «πρωτική τάση του μέσου ποσοστού κέρδους», είναι που οδηγεί σε αύξηση του δανεισμού και των χρεών στο σύγχρονο κόσμο. Με τις πράξεις από την μεριά τους να δανείζουν όλο και περισσότερο χρήμα από αυτό που θα μπορούσαν να πάρουν πίσω.

Η στασιμότητα ή η συρρίκνωση των πραγματικών εισοδημάτων οδήγησε από τα τέλη της δεκαετίας του '90 στην ενθάρρυνση του δανεισμού από τις κεντρικές τράπεζες για να στηριχθεί η ζήτηση για αγαθά και υπηρεσίες (καταναλωτών και επιχειρήσεων) σε μια προσπάθεια να αποτραπεί το ξέσπασμα μιας μεγάλης οικονομικής κρίσης. Όμως, το τέλος της φούσκας των φτηνών πιστώσεων ξεσκέπασε την ύφεση που κρυβόταν κάτω από το χαλί.

Στην πράξη η Ελλάδα κι ο πλανήτης ολόκληρος κινείται από οικονομίες-ζόμπι, ζωντανές-νεκρές. Επιχειρήσεις -ζόμπι οι οποίες στηρίζονται σε προηγούμενα δανεικά ανοίγματα που δεν βγήκαν ρίχνοντας τις κερδοφορίες. Τράπεζες-ζόμπι που ζητούν πίσω τα δανεικά τους και βρέθηκαν εγκλωβισμένες στις «μαύρες τρύπες» που οι ίδιες δημιούργησαν με τα «τοξικά» τους. Κι όλοι μαζί σέρνονται σαν τα ζόμπι τρώγοντας τις σάρκες των ζωντανών.

Καλοί... ή κακοί;

Οι επιχειρηματίες είναι οι καλοί των ημερών μας, σχολιάζει ο οικονομολόγος Μπερνάρντ Μαρξ στο γαλλικό περιοδικό «Μαριάν». Και οι κακοί; Οι κακοί είναι οι τραπεζίτες. Οι τραπεζίτες, και οι χρηματοπιστωτικοί μπορεί να είναι σήμερα δακτυλοδεικτούμενοι, λέει ο Μπ. Μαρξ, αλλά οι επιχειρηματίες είναι εκείνοι που παντού στον κόσμο διαπλέκονται με την κρατική εξουσία για να κερδίσουν, σχολιάζει ο Ρούσος Βρανάς από Τα Νέα.

Οι βιομήχανοι δεν περίμεναν τους χρηματιστές και τους κερδοσκόπους για να αρχίσουν να εισπράττουν τις κρατικές επιδοτήσεις, να αναδιάρθρωνουν τις επιχειρήσεις τους, να απολύουν κι ύστερα μερικοί να πιεζακομίζουν στο εξωτερικό.

Κάθονται σε ένα βουνό από ρευστό που δεν επενδύουν και το πιάζουν σε φούσκες. Αυτό το ρευστό τζογαφούν τα funds. Οι επενδυτικοί οίκοι, οι τράπεζες, δεν γεννούν χρομιά.

Οι CEO, οι βιομήχανοι, επικαλούμενοι την ανταγωνιστικότητα, απεχθάνονται και απορρίπτουν κάθε φορολογία, αλλά αποδέχονται ευχαρίστως τις κρατικές επιδοτήσεις, μοιλονότι αυτές προέρχονται από φόρους. Οι επιχειρηματίες δεν είναι καλύτεροι ούτε από τους χρηματιστές ούτε από τους τραπεζίτες.

Κερδίζουν κάτι οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα από τις επιθέσεις στους δημόσιους υπαλλήλους;

Οι λάσπες της κυβέρνησης περί «προνομιούχων» δημοσίων υπαλλήλων γυρίζουν μπουμπρανγκ, όσο γενικεύεται η επίθεση σε όλους τους εργαζόμενους, ιδιωτικούς και δημόσιους τομέα.

Ωστόσο, υπάρχουν ορισμένοι εργαζόμενοι που «τσιμπάνε» σε αυτά τα διασταστικά κλισέ, τα πιστεύουν. Αλλά η όλη ιδέα είναι μια παρανόηση η οποία μεθοδεύεται συστηματικά από πάνω προς τα κάτω κι από διάφορα «πατριάκια» στα ΜΜΕ με σκοπό τη διαίρεση των εργαζόμενων.

Ο διαχωρισμός αναφορικά με τα διαφορετικά επίπεδα μισθών μεθοδεύεται και ανάμεσα στους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα. Ο ΣΕΒ, για παράδειγμα, προτείνει πάγωμα ή μείωση μισθών στις συλλογικές συμβάσεις και τώρα λιγουρεύεται και το 14ο μισθό, στο όνομα της υψηλής ανεργίας και του χαμηλού κατώτατου μισθού, ενώ στις σε ΝΠΙΔ και ΔΕΚΟ η κυβέρνηση καταργεί τις συλλογικές συμβάσεις και διαιρεί περικοπή 7% στις αμοιβές.

Χρειάζεται μόνο να θέσουμε τις ερωτήσεις για να δούμε τις απαντήσεις. Αν ένας εργαζόμενος σε μια ιδιωτική επιχείρηση αποδεχθεί να δώσει π.χ. 10-15-20 ευρώ την εβδομάδα, τα λεφτά αυτά θα πάνε για να βρουν δουλειά οι άνεργοι, για να αυξηθεί ο κατώτατος μισθός, ή θα μεταφερθούν αυτομάτως (με το πάτημα ενός κουμπιού σε ένα PC) στον τραπεζικό λογαριασμό του αφεντικού;

Αν ένας εργαζόμενος στο δημόσιο τομέα αποδεχθεί το χαράτσι 15%-20% κατά μέσο όρο στους μισθούς, τα λεφτά αυτά θα πάνε για να έχουμε περισσότερες νοσηλεύτριες στα νοσοκομεία, δασκάλες στα σχολεία, καλύτερη ασφάλιση, γενναϊόδωρες συντάξεις, εξάλειψη της «γενιάς των 700 ευρώ», ή θα μεταφερθούν αυτομάτως (με το πάτημα ενός κουμπιού σε ένα PC) για να πληρωθούν υπέργογα τοκοκρεολύσια στις τράπεζες;

Αυτό που καθορίζει το επίπεδο των μισθών των εργαζόμενων είναι το επίπεδο της οργάνωσής τους, η συνδικαλιστική τους δύναμη, η οποία όταν ενώνεται πολλαπλασιάζει τις δυνατότητες. Κανένας εργαζόμενος στον ιδιωτικό τομέα δεν θα κερδίσει κάτι εάν κοπούν οι μισθοί, τα επιδόματα π.χ. των μηχανικών του δημοσίου. Κανένας εργαζόμενος στο δημόσιο δεν θα κερδίσει τίποτα εάν κλείσουν εργοστάσια π.χ. η ELITE, ο Λαναράς κ.α. Κανείς δεν κερδίζει κάτι εάν περικοπούν και συγχωνευτούν, οι κοινωνικές υπηρεσίες, η τοπική αυτοδιοίκηση, εάν γίνει πράξη η φρόση από τη άλλη μεριά από αυτή που το τραβούν οι «αγορές», οι εργοδότες, η ΕΚΤ, το ΔΝΤ, η Κομισιόν και η κυβέρνηση.

Φταίνει τα επιδόματα του δημοσίου;

Τα επιδόματα πράγματι αποτελούν ένα τεράστιο κομμάτι της μισθολογικής αλυσίδας των δημοσίων υπαλλήλων. Για δεκαετίες οι κυβερνήσεις έκρυβαν επιμελώς μέσα από τις επιδοματικές πολιτικές την αναπαραγωγή αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις.

Το αίτημα για ενσωμάτωση των επιδομάτων στο βασικό μισθό είναι ένα πάγιο αίτημα των εργαζόμενων στο δημόσιο τομέα. Σήμερα εργαζόμενοι 25 και 30 χρόνια βρισκονται με βασικό μισθό στα 1200 ευρώ, με τα επιδόματα να αποτελούν το 60%-70% ακόμα και το 100% του μισθού τους.

Το «φιρίδι» για μείωση 12% στα επιδόματα ταυτόχρονα με την ενιαία φορολόγηση των ετήσιων απολαβών (σε αντίθεση με την αυτοτελή φορολόγηση των επιδομάτων που ίσχυε μέχρι σήμερα) και το κόψιμο του 14ου μισθού μαζί με τις αυξήσεις τιμών και την φοροεπιβολή, σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο χάνουν σχεδόν 1,5 με 2 μισθούς το χρόνο.

Η λάσπη της κυβέρνησης που ονομάζει προνομιούχους χιλιάδες εργαζόμενους του δημόσιου τομέα επειδή έχουν καταφέρει με αγώνες δεκαετιών να κατοχυρώσουν δικαιώματα που θα έπρεπε να απολαμβάνουν όλοι οι εργαζόμενοι, δεν μπορεί να περάσει χωρίς απάντηση.

Γιατί οι θυσίες δεν θα φέρουν αποτέλεσμα;

Οι θυσίες κινδυνεύουν να διευρύνουν το φαύλο κύκλο της ύφεσης και κατά συνέπεια να μειώσουν τα έσοδα του δημοσίου και να αυξήσουν το ποσοστό του χρέους ως προς το ΑΕΠ όσο το δεύτερο συρρικνώνεται.

Το ΑΕΠ το 2009 βούτηξε 2%, ενώ όλοι οι διεθνείς οργανισμοί συμφωνούν ότι ο ρυθμός ανάπτυξης της οικονομίας θα είναι αρνητικός και το 2010 (προβλέψεις για συρρίκνωση 3%-5%), με αρνητικά αποτελέσματα στις επενδύσεις, τις εξαγωγές και την απασχόληση.

Εάν αυτό συνδυαστεί με την άνοδο του πληθωρισμού που αναμένεται το Μάρτιο να ξεπεράσει το 3% εξαιτίας επιβαρύνσεων από την άνοδο του ΦΠΑ και τις αυξήσεις στους ειδικούς φόρους κατανάλωσης, όπως καύσιμα, ποτά, τασιγάρα, τότε κυφορείται ένα εκρηκτικό κοκτέιλ «στασιμοληθωρισμού», ένα οδυνηρό συνδυασμό αρνητικής ανάπτυξης και άνοδου του πληθωρισμού.

Τι έγινε σε άλλους «αδύναμους κρίκους»;

Η κυβέρνηση της Ιρλανδίας, μιας χώρας που υποτίθεται ότι ήταν η «Κέλτικη Τίγρη», ένα οικονομικό «θαύμα», 10% κάνουν ακόμη πιο αβύστατα τα χρόνο σε ένα πρόγραμμα άγριων περικοπών 8 δισ. ευρώ για να «νοικοκυρέψουν» τον ελλειμματικό προϋπολογισμό όπως και στην Ελλάδα.

Το μόνο που κατάφερε ήταν να βυθίσει ακόμα πιο βαθιά στην ύφεση την οικονομία: το ΑΕΠ έχει μειωθεί κατά 10,5% από τον Γενάρη του 2007 μέχρι σήμερα. Πριν μερικές μερικούς μήνες ο υπουργός Οικονομικών ζήτησε ένα ακόμη γύρο θυσιών από τους εργαζόμενους -για να εξοικονομήσει άλλα 4 δισ.

Εννέα μήνες μετά την επιβολή των πρώτων μέτρων, η ανεργία φθάνει το 12,5%, ενώ οι μειωμένοι μισθοί κατά προχώρησε πριν από ενάμιση περίπου χρόνο σε ένα πρόγραμμα άγριων περικοπών 8 δισ. ευρώ για να «νοικοκυρέψουν» τον ελλειμματικό προϋπολογισμό όπως και στην Ελλάδα.

Είναι αποκλειστικά «ελληνική ασθένεια»;

Αυτό που τρομάζει περισσότερο είναι ότι «στα χνάρια της Ελλάδας βαδίζουν οι ΗΠΑ», όπως έγραφε η εφημερίδα Financial Times. Το ίδιο ισχύει για τη Βρετανία. Το δημόσιο χρέος των ΗΠΑ ανέρχεται στα 12,44 τρις. δολάρια και το δημοσιονομικό έλλειμμα για το φορολογικό έτος 2010 το οποίο λήγει στις 30 Σεπτεμβρίου προβλέπεται ότι θα σπάσει όλα τα ρεκόρ και θα ανέλθει στα 1,556 τρις. δολάρια.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, το συνολικό χρέος της Ελλάδας (το σύνολο του ποσού δηλαδή που έχει δανειστεί το κράτος, οι επιχειρήσεις και οι ιδιώτες, άρα δημόσιο συν ιδιωτικό χρέος) είναι στο ύψος του 179% του ΑΕΠ. Ο μέσος όρος της ΕΕ είναι... 175%!

Πόσο σπάταλο είναι το ελληνικό κράτος, όταν αποδεικνύεται το φνηνότερο στην Ευρώπη; Το κόστος του δημοσίου τομέα στην Ελλάδα είναι 17,3% του ΑΕΠ, στη Γερμανία 19,9%, στη Γαλλία 24%, στη Βρετανία 23,7%, στην ευρωζώνη 21,8%.

Την χρονιά που μας πέρασε οι κυβερνήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο κατάφεραν να αποφυγούν τα χειρότερα στηριζόμενες, ουσιαστικά, στα πιστήρια των κεντρικών τραπεζών και στο κρατικό χρήμα, γεμίζοντας με «μαύρες τρύπες» τους δημόσιους προϋπολογισμούς τις οποίες καλούν να πληρώσουμε.

Αλλά όλοι ξέρουν ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο: οι κίνδυνοι είναι τεράστιοι -από την αναζωπύρωση ενός ανεξέλεγκτου πληθωρισμού, όπως είχε γίνει μόνο την αγγλικής λίρας και του ευρώ αλλά ακόμα και του δολαρίου.

Για αυτό αναζητούν όλοι επιγονώντας «τρατηγικές εξόδου». Αλλά αυτό σημαίνει ένα πολύ απλό πράγμα: η χρηματοδότηση από τις κεντρικές τράπεζες θα πρέπει να αντικατασταθεί από την «ελεύθερη αγορά»: -από τους τραπεζίτες-κερδοσκόπους.

Πού οφείλεται ο πανικός τους;

Η προκλητική στάση των «αγορών» να ζητούν όλο και περισσότερα είναι απόρροια πανικού, διότι όλοι ξέρουν ότι η «ελληνική ασθένεια» μόνο ελληνική δεν είναι.

«Τα προβλήματα της Ελλάδας είναι στην πραγματικότητα προβλήματα της Γερμανίας. Τα προβλήματα της Γερμανίας είναι στην πραγματικότητα προβλήματα των ΗΠΑ. Και τα προβλήματα των ΗΠΑ είναι στην πραγματικό-

τητα προβλήματα του κόσμου», λέει ο αμερικανός κοινωνιολόγος, Ιμάνουελ Βάλερσταϊν, στο Πανεπιστήμιο του Γέιλ.

«Όλοι φαίνεται να περιμένουν ποιος θα κάνει πρώτος πίσω. Κάποιος θα κάνει λάθος. Και τότε θα έχουμε αυτό που ο Μπάρτι Άιχενγκριν αποκάλεσε «μπετέρα όλων των κρίσεων». Ακόμη και η Κίνα θα επηρεαστεί».

Πώς κλέβουν φόρους οι πλούσιοι;

Τη δεκαετία του 1960 και του 1970 ο συντελεστής φορολόγησης των μεγάλων εισοδημάτων ήταν 60%. Οι μεταρρυθμίσεις του νεοφιλελευθερισμού επέβαλλαν μέσα στις επόμενες δεκαετίες την μείωση του σταδιακά στο 25%. Αυτού του είδους οι φορολογικές «μεταρρυθμίσεις» ξεκίνησαν με τον Μάνο στην κυβέρνηση του Μητσοτάκη πριν από είκοσι περίπου χρόνια και συνεχίστηκαν από τις κυβερνήσεις του Σημίτη. Η αποκορύφωση ήταν στην πενταετία του μικρού Καραμανλή. Η Νέα Δημοκρατία βρήκε τον Μάρτιο του 2004 τον ανώτατο συντελεστή φορολόγησης των κερδών στο 35%. Μέσα σε τρία χρόνια τον έριξε στο 25%.

Το νέο νομοσχέδιο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που ισχυρίζεται ότι θα φορολογήσει τα υψηλά εισοδήματα και τους κατέχοντες προβλέπει την μείωση του στο 20%. Την ίδια στιγμή, οι εφοπλιστές και οι υπερκάπιες εταιρείες, με βάση τους νόμους της Χούντας, εξαιρούνται από κάθε φορολογία. Η εκκλησία το ίδιο. Η ίδια πολιτική φορολογιοπαλατών ακολουθείται απέναντι στις τράπεζες: οι εξι μεγάλες ελληνικές τράπεζες είχαν το 2008 (τη χρονιά που ξέσπασε η κρίση) συνολικά κέρδη 4.8 δισεκατομμύρια ευρώ. Από αυτά, πλήρωσαν 336 εκατομμύρια όλα και όλα σε φόρους καθώς, σύμφωνα με την Ένωση Λογιστών Αθήνας, «Οι τράπεζες υπολογίζεται ότι πληρώνουν περίπου το 7% των κερδών τους σε φόρους».

Φορολογήστε τους πλουσιους!

Τα φορολογικά βάρη πέφτουν στην Ελλάδα, δεκαετίες τώρα, σχεδόν αποκλειστικά στις πλάτες των φτωχών, των εργαστών, των χαμηλόμισθων και των συνταξιούχων. Η αύξηση του ΦΠΑ από 19% στο 21%, η αύξηση των φόρων κατανάλωσης σε ποτά, τασιγάρα και καύσιμα αποτελούν νέα μέτρα εις βάρος των εργαζόμενων.

Την ίδια στιγμή οι μεγάλες επιχειρήσεις μετρούν αμύθητα κέρδη. Μόνο οι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο εταιρείες είχαν κέρδη 11,8 δισ. ευρώ το 2009, 10 δισ. το 2008 και 11,3 δισ. το 2007. Η Εθνική Τράπεζα είχε την τελευταία πενταετία κέρδη 6,3 δισ. ευρώ. Την τετραετία 2004 - 2008 χάριστηκαν πάνω από 9 δισ. ευρώ σε περίπου 50.000 επιχειρήσεις (τα 5,1 δισ. από τη μείωση του συντελεστή φορολόγησης των κερδών από 35% σε 25% και τα 3,5 δισ. από τις 30 ρυθμίσεις περαιοψών ανέλεγκτων χρεώσεων). Υπάρχουν 10.000 υπεράκτιες (offshore) εταιρείες ελληνικών συμφερόντων που διακινούν γύρω στα 500 δισ. ευρώ και το δημόσιο χάνει ετησίως από φόρους 6 δισ. ευρώ.

Τα έλλειμματα μπορούν, λοιπόν, να καλυφθούν πολύ εύκολα. Τόσα χρόνια βιομήχανοι, τραπεζίτες και εφοπλιστές συσώρωναν τεράστια κέρδη, όχι μόνο από την δουλειά όλων των εργαζόμενων αλλά και από τις φοροπαλλάξεις, τις κρατικές επιδοτήσεις, την εισφοροδιαφυγή. Το μόνο που χρειάζεται μια αντιστροφή της πολιτικής των γενναίων φοροπαλλαγών που έχουν χάρισει σε εφοπλιστές, βιομήχανους και τραπεζίτες όλες οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις των τελευταίων 20 χρόνων και συνεχίζει σήμερα η κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου. Το σύνθημα «φορολογήστε τους πλούσιους» είναι βασικό για να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι την κρίση.